

Arrest

nr. 262 361 van 18 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. VAN EENOO
Torhoutsestraat 307
8020 RUDDERVOORDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 15 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 11 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 13 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 oktober 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat DIN *loco* advocaat D. VAN EENOO en van attaché H. NUYTS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Iraanse nationaliteit te hebben en bent geboren op (...) in Abadan. Uw broer Amir (O.V. X) verliet Iran ongeveer 20 jaar geleden en verblijft sindsdien in België. Op 20/7/1394 (Perzische tijdsrekening, 12 oktober 2015 volgens de westerse tijdsrekening) werd u bij een inval in uw huis samen met uw broer Amin gearresteerd door het ettelaat van sepah omwille van de religieuze activiteiten van Amin. Er werden tevens documenten zoals een geheugenstick, een cd over het leven van Jezus en enkele papieren in beslag genomen. Zelf was u op dat moment nog niet bekeerd naar het christendom. U was wel op de hoogte van Amins interesse in het christendom, maar wist niet welke religieuze activiteiten hij er op na hield. De autoriteiten werden door vrienden van Amin op de hoogte gebracht, nadat hij de blijde boodschap aan deze vrienden verkondigd had. Omdat u niet wou dat Amins leven verpest werd, nam u

de schuld op zich en ongeveer twee weken na uw arrestatie bekende u dat de gevonden religieuze spullen van u waren. U kreeg daarop een celstraf van twee jaar voor het promoten tegen de islam. Uw familie zorgde ervoor dat het slechts bij twee jaar celstraf bleef door geld te betalen. Uw broer Amin werd 25 tot 30 dagen na jullie arrestatie vrijgelaten. Hij vluchtte twee maanden later het land uit en trok naar Duitsland, waar hij de vluchtelingenstatus verkreeg. Tijdens uw verblijf in de gevangenis van Ahvaz werd u in een afdeling met HIV positieve gevangenen geplaatst. Na een aanval met een besmet mes liep u een HIV besmetting op. Dit kwam u te weten door een HIV test drie à vier maanden nadat u werd vrijgelaten in azar 1396 (november/december 2017). U had het heel moeilijk in die periode door uw besmetting, was depressief en had weinig tot geen contact met anderen. Enkele maanden na uw vrijlating begonnen uw broers Amin en Amir u telefonisch de blijde boodschap te verkondigen, ze probeerden u op die manier te helpen. U had één keer per maand contact met hen. U luisterde naar hun uitleg en begon in het heilige boek te lezen. U beseft hoe groot het verschil tussen het christendom en de islam was en zag dat het christendom een positief effect op uw leven had. Na ongeveer twee à drie keer telefonisch contact met Amin en Amir ontving u van Amir op 11/10/1396 (1/1/2018) of 10/11/1396 (30/1/2018) het verlossingsgebed. Op die dag besloot u christen te worden. U zocht op christelijke websites ongeveer om de 10 dagen naar informatie. U bad, maar voor de rest had u geen religieuze activiteiten in Iran. Op 8/10/1397 (29/12/2018) vielen de autoriteiten bij uw zus Sara (O.V 8.737.147) binnen. Ze waren op zoek naar haar, u weet niet precies waarom. Nadat ze Sara bij haar thuis niet vonden, zij was op dat moment bij familie in Europa op bezoek, kwamen de agenten vervolgens naar u thuis op zoek naar Sara en uzelf. Ze vonden bij het doorzoeken van uw huis een bijbel en een geheugenstick met een film over Jezus. U was die avond niet thuis, maar bij een vriend in Abadan en werd de volgende ochtend door uw moeder opgebeld om dit te melden. U vertrok daarop naar familie in Isfahan, waar u een kleine twee weken bleef alvorens het land te verlaten. In die periode kwamen de autoriteiten nog twee maal langs bij uw ouders om te vragen waar u en uw zus waren. U moest zich zo snel mogelijk gaan aanmelden als u terug kwam. U verliet Iran op 10/1/2019 met behulp van een smokkelaar en trok naar Turkije. Daar aangekomen hoorde u dat de autoriteiten nogmaals tweemaal bij uw familie waren langs geweest. Vanuit Turkije reisde u via Servië, Bosnië, Kroatië, Slovenië, Italië en Frankrijk naar België waar u op 16/7/2019 aankwam en op 18/7/2019 een verzoek tot internationale bescherming indiende. Uw zus Sara had ondertussen reeds op 4/2/2019 een verzoek tot internationale bescherming ingediend. Na uw aankomst in België bracht uw zus Sara u in contact met de kerk in Lommel, waar u enkele keren naar toe ging. U woonde tevens enkele keren een bijbelstudie bij. U kon dit echter niet volhouden door uw medische toestand. U heeft naast HIV, ook hepatitis C, tuberculose en door een verkeerde behandeling in het ziekenhuis in Hasselt leverbeschadiging. Hierdoor bent u veel met uw medische behandeling bezig, waardoor u geen tijd heeft om naar de kerk te gaan. U liet zich op 27/10/2019 dopen in de Open Kerk. Op uw Facebookpagina post u af en toe religieuze berichten. Eind 2019 verhuisden uw ouders naar Isfahan omdat ze door de autoriteiten niet met rust worden gelaten. Bij terugkeer naar Iran vreest u voor uw leven omwille van uw bekering tot het christendom.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u onderstaande documenten neer: uw originele shenasnameh (geboorteboekje) en melikaart (identiteitskaart), een doopcertificaat van de open kerk waar u heen ging toen u in Lommel woonde, enkele kopies van Belgische medische attesten waarin uw gezondheidsproblemen en behandeling wordt beschreven.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na grondig onderzoek van al uw verklaringen en alle stukken in uw administratief dossier dient geconcludeerd te worden dat u noch het vluchtelingenstatuut, noch het subsidiair beschermingsstatuut kan worden toegekend. U vreest bij terugkeer de Iraanse autoriteiten omwille van uw bekering tot het christendom. U heeft dit omwille van onderstaande redenen niet aannemelijk gemaakt.

Allereerst dient er gewezen te worden op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over uw paspoort. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit over een paspoort had beschikt (Vragenlijst DVZ vraag 24, p. 9). Op de vraag of u een paspoort had antwoordde u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst negatief om dan vervolgens te stellen dat u wel een paspoort heeft. U had dit paspoort enkele jaren geleden aangevraagd, maar door de inval van de autoriteiten in uw huis en het huis van uw zus was u bang om ermee te reizen. Het paspoort bevond zich op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in Iran (NPO p. 13). U wist echter niet of uw ouders dit paspoort nog zouden vinden doordat ze ondertussen verhuisd waren. Tot op heden heeft u geen paspoort aan het CGVS overgemaakt.

Voorgaande tegenstrijdigheid over het al dan niet bezitten van een paspoort laat vermoeden dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat dit informatie bevat die strijdig is met uw verklaringen. Niet alleen komt aldus uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang, ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vertrekomstandigheden (en in het verlengde daarvan uw asielmotieven) komt fundamenteel op de helling te staan.

Dat er geen geloof kan gehecht worden aan uw asielmotieven blijkt uit de vaststelling dat u verder niet kon overtuigen (omwille van een diepere overtuiging) te zijn bekeerd tot het christendom en dit omwille van onderstaande redenen. Vooreerst dient opgemerkt dat van een verzoeker die beweert zich te hebben bekeerd, kan verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker. Uw verklaringen over uw bekering zijn echter ontoereikend.

U verklaart tot het christendom bekeerd te zijn omdat de islam uw leven heeft verwoest. Zo werd u immers onschuldig opgesloten in de gevangenis waar u met HIV werd besmet (NPO p. 8-9). Er kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan uw arrestatie op 20/7/1394 (12 oktober 2015) en daaropvolgende opsluiting. U beweerde voor de DVZ dat uw broer Amin niet aanwezig was tijdens de arrestatie en dat u in zijn plaats werd gearresteerd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u samen met uw broer Amin werd gearresteerd NPO p. 5-6). U bezit bovendien geen enkel begin van bewijs aangaande uw aanhouding en opsluiting. U en uw broer Amin werden op 20/7/1394 (12 oktober 2015) luidens uw verklaringen gearresteerd ten gevolge van de religieuze activiteiten van uw broer Amin. U kon het profiel van uw broer als bekeerling evenwel niet hard maken. Zo wist u niet sinds wanneer Amin religieuze activiteiten had en wat deze activiteiten precies inhielden. Amin werd door Amir de blijde boodschap verkondigd, maar wanneer hij dit deed wist u evenmin. Verder wist u niet waar Amin de spullen had verkregen die werden gevonden tijdens de huiszoeking. Uw rechtvaardiging voor uw onwetendheid, namelijk dat over dergelijke zaken niet gepraat werd omdat het een misdrijf is (NPO p. 5), weet niet te overtuigen. Luidens uw verklaringen nam u in plaats van uw broer Amin de verantwoordelijkheid op u en waardoor u twee jaar in de cel terecht kwam. Nadien werd u in het christendom ingewijd (wat op zich ook een misdrijf inhoudt in Iran) door uw broers Amin en Amir. In dat opzicht is het dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat jullie niet over de bekering van uw broer Amin in Iran en diens activiteiten in Iran gesproken hebben. Het geheel aan voorgaande noopt ertoe te besluiten dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw arrestatie en daaropvolgende opsluiting. Verder verklaarde u dat Amin en Amir u pas probeerden te overtuigen om u te bekeren tot het christendom nadat u HIV opliep. Daarvoor vonden ze u immers niet klaar om over het christendom te beginnen. Pas toen u alle hoop opgaf, ziek werd en de kans bestond dat u zelfmoord zou plegen, begonnen ze over het christendom tegen u (NPO p. 10). U gaf echter aan dat u reeds voor uw arrestatie negatief over de islam sprak, u vond de islam rot, iets wat vanaf de wortels niet klopte. Uw familie was op de hoogte van uw negatieve houding ten opzichte van de islam (NPO p. 9). Het mag dan ook verbazen dat uw broers Amin en Amir (die Amin reeds vanuit het buitenland had ingewijd in het christendom) zouden wachten met het spreken over het christendom tot u ernstig ziek werd.

Het tijdsverloop van uw bekering doet tevens vraagtekens rijzen. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, quod non in casu. U verklaarde immers reeds na twee of drie gesprekken met uw broers bekeerd te zijn tot het christendom. Nadat u naar hun uitleg luisterde besepte u hoe groot het verschil was tussen de islam en het christendom en zag u het positieve effect op uw leven (NPO p. 9). Gevraagd naar dit verschil kan u slechts algemeen stellen dat je in de islam moet doden of gedood moet worden om een goede moslim te zijn, terwijl er in het christendom enkel sprake is van liefde, solidariteit en hoop (NPO p. 10). Dit is weinig ernstig. Immers een van de vijf basiszuilen binnen de islam is de 'zakat', wat inhoudt dat men verplicht aalmoezen geeft om tot een rechtvaardigere verdeling van goederen te komen. Daarnaast kent de islam ook nog het principe van 'sadaqah', de vrijgevigheid die niet verplicht is, maar die bestaat uit dagelijks het goede doen voor anderen, en een stukje opgeven van wat je hebt. Dat u als moslim, hoewel niet praktiserend, maar opgroeiend in een islamitisch land, de islam enkel zou vereenzelvigen met oorlog, wreedheid en bloed is niet aannemelijk. Waar u die hoop in het christendom vond, kon u verder niet staven. U stelde zich beter te voelen, maar kwam niet verder dan te verklaren dat u uw hart aan Jezus Christus had gegeven en gevraagd had aan de hemelse vader om u te helpen (NPO p. 10).

Voorts kan er van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om van geloof te veranderen, een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover het nieuw gekozen geloof. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. U beweerde immers bijna niets te hebben gedaan om uw nieuwe religie beter te leren kennen. Naast de gesprekken met uw broers, stelde u enkel een film over Jezus gezien te hebben, om de 10 dagen op websites naar info te zoeken en te bidden (NPO p. 11). Zo verklaarde u nooit in de bijbel te hebben gelezen in Iran, hoewel u wel over een exemplaar beschikte (NPO p. 11). Uw verklaringen waarom u niet in de bijbel las, zijn echter ontoereikend. U stelde geen zin te hebben omdat u ziek en depressief was (NPO p. 11). Dit is in strijd met uw eerdere verklaringen waarin u stelde hoop te hebben gevonden door uw nieuwe religie, u voelde zich immers beter en was niet meer depressief. U stelde graag te willen leven en met het leven bezig te willen zijn (NPO p. 9-10). Dat u – die aangaf wel om de tien dagen op internet info te zoeken en niet vaker omdat dat te duur is (NPO p. 11) - dan als nieuwe gelovige geen zin zou hebben om in de bijbel die u thuis liggen had, te lezen, getuigt niet van een diepgaande interesse in uw nieuwe geloof.

Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw bewering in Iran tot het protestantisme bekeerd te zijn. Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat Iraanse autoriteiten een huiszoeking op 8/10/1397 (29/12/2018) hielden en daarbij een bijbel en een film over Jezus aantroffen. U wist bovendien niet welke instantie de huiszoeking heeft uitgevoerd, noch hoelang dat geduurd heeft (NPO p. 14). De Iraanse autoriteiten kwamen nadien nog vier keer naar uw huis: twee keer toen u nog in Iran was en twee keer toen u nadien in Turkije was (NPO p. 16). Hoewel u nog contact heeft met uw familie, heeft u, omdat u blij was het land verlaten te hebben, nadien niet meer gevraagd of de autoriteiten u nog thuis zijn komen zoeken (NPO p. 16). Dergelijke desinteresse in aspecten die de kern van uw relaas en vrees uitmaken, ondermijnen bijkomend uw geloofwaardigheid. Uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen van 8/10/1397 (29/12/2018) en daarna zijn trouwens niet in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw zus. Uw zus beweert dat haar man die dag bij de huiszoeking bij haar thuis werd aangehouden en gedurende een week werd opgesloten (NPO I Sara p. 15-16). U maakt hier evenwel niet het minste gewag naar. U weet niet wat de autoriteiten bij de woning van uw zus hebben gedaan. U wist dat uw schoonbroer thuis was en dat hij op de avond dat de autoriteiten binnenvielen mishandeld werd. Gevraagd of er verder nog wat is gebeurd bij die inval, stelt u dat louter dat het huis werd doorzocht. U weet niet of er wat werd gevonden en u weet evenmin of er na die inval nog iets met uw schoonbroer is gebeurd (NPO p. 16-17). Dat u, die met uw zus naar de bijbelstudie gaat in België en die zijn verzoek om internationale bescherming deels op dezelfde motieven baseert, niet op de hoogte zou zijn van voorgaande elementen, ondermijnt jullie geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Verder blijken uw verklaringen over de verdere stappen van de autoriteiten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen van uw zus. Waar u stelde dat de autoriteiten nog meerdere keren bij uw moeder thuis langskwamen (NPO p. 16), hield uw zus het op één bezoek in januari 2019 (NPO II Sara p. 9).

Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten.

Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Het feit dat u een doop- en kerkattest heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u slechts vier à vijf keer naar de kerk bent geweest en twee à drie keer naar de bijbelstudie, sinds uw komst naar België. U stelde vervolgens actueel enkel 's avonds zich tot god te richten en te bidden (NPO p. 18). Wanneer u echter gevraagd werd naar het gebed van het laatste avondmaal, kon u zich dat niet meer herinneren (NPO p. 20). Gepeild naar uw verdere kennis over uw nieuwe religie tijdens uw persoonlijk onderhoud kon u wederom niet overtuigen. Gevraagd naar welke religieuze feestdagen u kende, vernoemde u Kerstmis en na lang nadenken Pasen. Andere feestdagen kende u niet (NPO p. 19). U wist verder niet wat er op Pinksteren gebeurd was en wanneer dit feest gevierd wordt. Verder wist u evenmin wie Paulus was. Over de tien geboden kon u enkel stellen dat het iets met Mozes te maken had en in het oude testament terug te vinden is, maar u kon niet verklaren wat ze precies zijn (NPO p. 20). U verklaarde uw gebrekkige kennis door te beweren dat u niet veel over het christendom weet, wat uw profiel als bekeerling tot het christendom verder ondermijnt (NPO p. 19).

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en het opportunistische en zeer beperkte karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw christelijk geïnspireerde berichten op Facebook als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden. Bovendien kan, gelet op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht worden dat u deze boodschappen van uw facebookaccount (dat trouwens niet aangemaakt is op uw volledige naam) verwijdt alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst er ook op dat deze

facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. U geeft aan dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw account (NPO p. 4). Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.

U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat er bij terugkeer naar Iran in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Uw documenten kunnen bovenstaande appreciatie niet ombuigen. Uw identiteit en afkomst worden in deze niet betwist. Wat betreft de medische attesten die u neerlegde, dient te worden vastgesteld dat zij louter uw medische toestand onderbouwen. De door u ingeroepen medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Het verzoek om internationale bescherming van uw zus werd ook afgewezen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een eerste en enig middel aan dat de bestreden beslissing de volgende artikelen, bepalingen en beginselen schendt:

“1/ de artikelen 48/3 en 48/4 Vw;

2/ artikel 9 Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna :EVRM) juncto artikel 3 EVRM ;

2/ artikel. IA (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen dd. 28/07/1951 goedgekeurd bij wet van 26/06/1953 (B.S. 4/10/1953; hierna de Conventie van Genève);

3/ artikel 1 (2) van het Protocol betreffende de Status van de vluchtelingen dd. 31/01/1967, goedgekeurd bij Wet van 27/02/1967 (B.S. 3 mei 1969);

4/ schending van de algemene rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van:

a) van de onderzoeksplicht, zoals gewaarborgd in artikel 10 lid 3 van de Procedurerichtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013

b) de materiële motiveringsplicht”.

Verzoeker gaat in een eerste middelonderdeel in op de weigering van de vluchtelingenstatus. Inzake de aan hem verweten tegenstrijdigheid omtrent zijn paspoort, geeft hij aan:

“Verzoeker begrijpt niet waarop tegenpartij zich steunt om tot zulke conclusie te komen!

Zo wenst de verzoekende partij te verduidelijken dat hij nooit verklaarde tijdens zijn persoonlijk bij DVZ dat hij geen paspoort had, maar dat hij niets kon voorleggen op dat moment.

Het kan verzoekende partij niet verweten worden dat DVZ een verkeerde interpretatie heeft gegeven aan zijn verklaringen, zeker gezien verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS wél de juiste verklaringen hieromtrent aflegde :

(...)

Verzoeker wenst hier aan te halen dat hij wel degelijk aan zijn ouders gevraagd heeft om kopies te bezorgen van zijn paspoort, maar dat zij dit niet gevonden hebben.

Dat het Commissariaat- Generaal hieruit onmiddellijk besluit dat verzoeker bepaalde zaken zou achterhouden, is niet gefundeerd op enig hard bewijs.

Het niet kunnen voorleggen van een paspoort kan niet automatisch leiden tot een negatieve indicatie van iemand zijn verzoek om internationale bescherming.

Deze motivering getuigt enkel van een vooringenomenheid in hoofde van het Commissariaat- Generaal.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur zoals het een administratieve overheid betaamt.

De bestreden beslissing dient enkel hierom reeds vernietigd te worden.”

Waar zijn bekering en de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten ongeloofwaardig worden bevonden, doet verzoeker gelden:

"Verzoeker begrijpt niet op basis van wat tegenpartij zich baseert.

Ten eerste merkt verzoekende partij op dat uit de bestreden beslissing niet blijkt op welke elementen tegenpartij zich nu eigenlijk baseert om te oordelen hoe een bekering dient te gebeuren.

Meer zelfs. Zij motiveert gewoonweg dat verzoeker geen overtuigende verklaringen zou hebben afgelegd over waarom hij zich bekeerd heeft tot het christendom. De verklaringen die hij aflegde, met name zijn afkeer tot de Islam en de hulp die het hem geboden heeft bij zijn gezondheidsproblemen, is volgens tegenpartij onvoldoende om te kunnen getuigen van een oprechte bekering.

Echter is het onmogelijk uit de bestreden beslissing af te leiden, op basis van welke "parameters" tegenpartij tot zijn beoordeling is gekomen.

Verwerende partij neemt duidelijk geen genoegen met verzoekers verklaringen, doch verzoekende partij vraagt zich dan terecht af, welke verklaringen verwerende partij dan wel wenste te horen?

Tegenpartij stelt dat de verzoeker er niet in geslaagd is een geloofwaardig beeld te schetsen van zijn bekering en beleving in Iran.

Echter hanteert het Commissariaat- Generaal wel een heel eenzijdige houding om te beoordelen hoe een bekering in zijn werk gaat.

Een bekering is niet iets dat gebeurt op 1 dag! Dit is vaak een inwendig proces dat voor iedereen op een andere manier wordt beleefd.

Zo wenst verzoeker te verduidelijken dat hij al veel langer een afkeer had ten opzichte van de Islam, waardoor het voor verzoeker geen al te grote sprong was om van geloof te veranderen.

Verzoeker verklaarde dat ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat duidelijk uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoekende partij veel meer heeft verklaard over zijn afkeer van de Islam, dan dat de bestreden beslissing laat uitschijnen!

De bestreden beslissing geeft aldus enkel een zeer eenzijdig beeld van wat verzoeker verklaarde over zijn afkeer tot de Islam en houdt het CGVS duidelijk geen rekening met alle verklaringen die verzoeker aflegde.

Dit getuigt niet van zorgvuldig bestuur.

Verder verklaarde verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij zich ook bekeerde omwille van het feit dat de Islam zijn leven had verwoest, met name doordat hij onschuldig in de gevangenis werd gezet, waardoor hij een besmetting met HIV opliep."

Verzoeker geeft verder aan ernstig gegriefd te zijn door het gegeven dat geen geloof wordt gehecht aan zijn arrestatie en deze van zijn broer, "zeker gezien verzoeker wel degelijk zeer coherente verklaringen hierover heeft afgelegd omtrent de arrestatie van verzoeker:

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal oordeelt dat verzoeker geen begin van bewijs kan voorleggen en daarom er geen geloof gehecht kan worden aan de arrestatie van verzoeker en zijn broer, schendt flagrant het zorgvuldigheidsbeginsel!

Zeker gezien de gedetailleerde verklaringen die verzoeker hieromtrent kon afleggen, en die niet expliciet in twijfel getrokken worden door het Commissariaat- Generaal!

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op."

Inzake de situering in de tijd en het tijdsverloop van zijn bekering, betoogt verzoeker:

"Echter is verzoeker bijzonder gekwetst door deze motivering.

Verzoeker was na zijn periode in de gevangenis enorm kwetsbaar en is te weten gekomen dat hij HIV had.

Het kan verzoekende partij toch niet verweten worden dat hij zich enorm slecht voelde, zoals hij ook verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat het christendom een enorme positieve impact heeft gehad op verzoeker en dat hij hierdoor terug meer zin kreeg in het leven!

Echter heeft verzoeker nooit verklaard dat zijn depressie helemaal voorbij was.

Het is toch niet omdat iemand gelovig is, dat die daarom niet meer depressief kan zijn? Verzoeker haalde tijdens zijn persoonlijk onderhoud duidelijk aan dat het christendom een positieve impact heeft gehad op hem, doch heeft nooit verklaard dat hij daarna nooit meer depressief is geweest! Het christendom heeft verzoeker geholpen, nog altijd, doch dit impliceert niet dat zijn medische problemen hiermee van de baan zijn!

Ook wenst verzoekende partij hierbij op te merken dat het niet ongeloofwaardig is dat zijn broers pas tegen hem begonnen te bekeren toen verzoeker uit de gevangenis was vrijgelaten!

Verzoekers broers waren vooreerst zélf reeds het land al ontvlucht én het kan hen toch niet verweten worden dat zij pas zijn beginnen met prediken toen verzoekende partij ook werd vrijgelaten.

Dat het uiteraard niet mogelijk was om verzoeker reeds te proberen bekeren, toen hij zich nog in de gevangenis bevond!

Wat een risico zou verzoeker dan wel niet lopen?

Het kan aldus niet verbazend zijn dat er pas tegen verzoeker werd gepredikt, nadat hij de gevangenis had verlaten!

Dat dit geenszins ongeloofwaardig is, wat verzoeker hierover verklaarde !"

Verzoeker vervolgt:

"Ook de motivatie van het Commissariaat- Generaal met betrekking tot de verschillen tussen Islam en christendom, en dat de Islam ook vijf basiszuilen heeft en dat verzoeker in een Islamitisch land is opgegroeid maar Islam enkel zou vereenzelvigen met oorlog en wreedheid, houdt geen steek.

Verzoeker wenst hierbij te verklaren dat de 5 zuilen in theorie wel makkelijk uit te leggen zijn, doch dat deze niet op die manier in Iran gepraktiseerd worden.

Hij wenst hierbij te benadrukken dat de Islam die in Iran wordt gepredikt, wreed en bloederig is, en dat er aldus een groot verschil is tussen hoe de Islam in de praktijk wordt gepraktiseerd.

Verder komt het ook niet toe aan het Commissariaat- Generaal om zélf een beoordeling te maken van de Islam en hoe die geïnterpreteerd dient te worden! Het komt elke persoon in alle vrijheid toe om een interpretatie van een geloof te volgen.

Het is aldus niet omdat het Commissariaat- Generaal oordeelt dat er ook wel andere zaken dan wreedheid en oorlog in de Islam zijn terug te vinden, dat zij daardoor dienen te mogen besluiten dat verzoeker een verkeerde interpretatie van de Islam erop nahield en daardoor zijn bekering niet gefundeerd is!

Nogmaals, een bekering is een uiterst persoonlijke beleving, en iedereen is gerechtigd om zijn eigen interpretaties erop na te houden !

Dat het Commissariaat- Generaal hierom de bekering van verzoeker niet diepgaand genoeg vindt, mist elke redelijkheidzin en getuigt niet van een zorgvuldig bestuur, doch eerder van een vooringenomeneheid.

Volgens tegenpartij blijft verzoekende partij aan de oppervlakte, doch nergens uit het persoonlijk onderhoud blijkt dat tegenpartij zélf verder dieper is ingegaan om verzoekers persoonlijke motieven. Meer zelfs, zij gaat uit van haar eigen interpretatie van hoe een bekering moet gaan, om dan te besluiten dat de bekering van verzoeker ongeloofwaardig is !

Het is niet omdat tegenpartij oordeelt dat het gedrag van de verzoeker 'vreemd' of 'opmerkelijk' is of dat elke realiteitszin ontbreekt, dat dit per se dan ook ongeloofwaardig dient te zijn.

Een bekering is een uiterst persoonlijke ervaring, die voor ieder persoon apart, dient beoordeeld te worden.

Deze beoordeling dient echter gebaseerd te zijn op enkele parameters, wat echter niet blijkt uit de bestreden beslissingen.

Enkel hierom dient de bestreden beslissing vernietigd te worden."

Tevens voert verzoeker aan als volgt:

"Tegenpartij kan niet zomaar oordelen dat een bekering niet diepgaand genoeg is, zonder rekening te houden met alle verklaringen die verzoeker heeft afgelegd.

Verzoekende partij vraagt zich dan ook terecht af waarop tegenpartij zich dan wel baseert om te besluiten dat verzoekers bekering niet overtuigt.

Nergens in de bestreden beslissing (noch uit het administratief dossier) valt af te leiden op basis waarvan tegenpartij beoordeelt of een bekering geloofwaardig is, dan wel dat het zou gaan om een "opportunistische" bekering.

Dit is nochtans een essentieel element bij de beoordeling of een bekering al dan niet als geloofwaardig dient beschouwd te worden en welke risico's hieraan verbonden zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dat louter tegenpartij oordeelt of een bekering geloofwaardig is of niet, zonder dat zij kunnen aantonen op basis van welke parameters zij tot die conclusie komen, is een schending van artikel 9 van het EVRM.

Artikel 9 EVRM luidt als volgt:

(...)

Om te kunnen oordelen of een bekering al dan niet geloofwaardig is, stelt de verzoekende partij dat het niet zomaar kan dat enkel tegenpartij dit kan beoordelen, louter op basis van wat zij al dan niet geloofwaardig achten.

Indien dit het geval is, is er sprake van een subjectieve beoordeling van iemands bekering, waartegen geen enkel mogelijk verweer in te brengen is, omdat tegenpartij oordeelt dat haar beoordeling 'vast staat'.

In het kader van een beoordeling van een verzoek om internationale bescherming, kan dit niet aanvaard worden.

Verzoekende partij wenst daarom te verwijzen naar recente rechtsspraak uit het Verenigd Koninkrijk (februari 2020), waarin het hoogste gerechtshof in Asiel en Migratiediensten, enkele vaststaande parameters heeft omschreven hoe een beoordeling van een bekering dient te gebeuren en welke risico's hieruit voortvloeien bij een eventuele terugkeer.

In deze beslissing werd nogmaals bevestigd dat de beoordeling van een bekering eigenlijk gebaseerd dient te zijn op objectieve elementen, gezien een subjectieve beoordeling vormen geenszins mogelijk is, omdat een bekering voor iedereen anders is en hoogst persoonlijk:

(...)

Om te beoordelen of er al dan niet een vrees is voor iemand die zich bekeerd heeft, dient er in de eerste plaats gekeken te worden naar wat er 'objectief zichtbaar' is.

In casu zijn er verschillende elementen aanwezig in het verzoek om internationale bescherming van de verzoeker, om aan te tonen dat verzoeker wel degelijk bekeerd is tot op een niveau dat een terugkeer naar Iran een schending zou zijn van artikel 3 en 9 EVRM.

De volgende vaststaande elementen zijn aanwezig:

- Verzoeker is al bekeerd sinds 10/11/1396 (30/01/2018) ;
- Verzoeker neemt deel aan christelijke activiteiten in België ;
- Verzoeker is gedoopt ;
- Verzoeker heeft religieuze activiteiten op Facebook ;

Er zijn aldus voldoende objectieve elementen aanwezig in verzoekers asielrelaas, waardoor dient nagegaan te worden of verzoeksters, bij een terugkeer naar Iran, zal terecht komen in een situatie die een schending impliceert van het artikel 3 en 9 EVRM.

Tegenpartij kan zich niet zomaar neerleggen naast deze aanwezige objectieve elementen.

In casu is er sprake van een aantal objectieve elementen die kunnen leiden tot een risico op ernstige vervolging bij een terugkeer naar Iran. Het is onvoldoende van tegenpartij om louter te besluiten dat er sprake zou zijn van een opportunistische bekering, zonder deze objectieve elementen te gaan toetsen aan de actuele situatie in Iran.

Door dit niet te doen, is er sprake van een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel.

(...)

Opnieuw kunnen de verzoekende partijen verwijzen naar bovenvernoemde rechtspraak in zaak van het Verenigd Koninkrijk, in *Ali Dorodian vs. Secretary of State for the Home Department* (01/TH/1537), waarin geoordeeld werd dat als er sprake zijn van een aantal onbetwiste objectieve feiten, er een risicobeoordeling dient te gebeuren bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De trapsgewijze redenering die het hof hierin ontwikkelde, luidt als volgt:

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat er een grondige afweging dient gemaakt te worden of een verzoeker die stelt bekeerd te zijn tot het christendom, een reëel risico op vervolging heeft bij een eventuele terugkeer naar Iran.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat tegenpartij op dermate grondige wijze verzoekers vrees heeft beoordeeld.

Zij oordeelt louter dat omwille van het gebrek aan geloof aan verzoekers bekering, verzoeker in geen enkele mate een risico op vervolging zouden hebben bij een terugkeer naar Iran.

Verzoeker is ernstig gegriefd door deze beslissing.

Niet enkel heeft tegenpartij niet aangetoond op welke wijze zij de bekering van verzoeker ongeloofwaardig vindt (zie supra), zij heeft haar onderzoeksplicht geschonden door niet alle mogelijke risico's van verzoeker te onderzoeken bij een eventuele terugkeer naar Iran, zoals uitgewerkt in de rechtspraak van februari 2020 van het Verenigd Koninkrijk, waarnaar verwezen.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel dringt zich op.

(...)

Tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter een motivering die acht dat de bekering van verzoeker "opportunistisch" is, en hij hierdoor geen ernstig risico heeft op een vervolging bij terugkeer naar Iran.

Zoals blijkt uit de trapsgewijze redenering hierboven, worden alle terugkerende asielzoekers in Iran tegengehouden en ondervraagd door de Iraanse autoriteiten.

Terugkerende asielzoekers die stellen dat ze bekeerd zijn, zullen automatisch worden meegenomen voor verder verhoor. Indien er geen risico- factoren aanwezig zijn, zal zo'n verhoor geen risico inhouden voor een onmenselijke en vernederende behandeling.

Echter zijn er wel een aantal risico-indicatoren die stellen dat er een groter risico zou zijn op vervolging, indien deze aanwezig zijn.

Zo is het actief prediken van het protestants geloof ten strengste verboden door de Iraanse autoriteiten! Zo is het openlijk op sociale media boodschappen van het christendom verspreiden, een belangrijke indicator hiertoe.

Verzoeker heeft wel degelijk op Facebook en Instagram dergelijke boodschappen over het Christendom gepost:

(...)

Het Commissariaat- Generaal ontkent in de bestreden beslissing ook niet dat verzoeker christelijke boodschappen post op zijn Facebook en Instagram.

Dat uit de verklaringen van de verzoeker ook blijkt, dat verzoeker voorzichtig is met het posten van christelijke boodschappen, uit vrees dat zijn familieleden in de problemen zouden komen.

Verder is het ook niet omdat verzoeker geen indicatie zou hebben dat de Iraanse autoriteiten op de hoogte zouden zijn, dat dit in casu niet zo is.

Dit wordt zelfs bevestigd in de eigen COI Focus van het Commissariaat- Generaal, COI Focus IRAN: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten van 30 maart 2020 (update):

(...)

Dat het Commissariaat- Generaal aldus niet zomaar kan negeren dat verzoeker activiteiten heeft op sociale media en het dus niet is omdat verzoeker denkt dat de autoriteiten dit niet weten, dit in casu ook zo het geval is.

Het Commissariaat- Generaal blijft gehouden om een gedegen onderzoek hiernaar te voeren!

Dat het vaststaat dat de verzoekende partij boodschappen heeft geplaatst op zijn Facebook, waarmee hij een groter risico op detentie en verhoor zou kunnen hebben, bij een terugkeer naar Iran. (zie ook verder: infra)

Dat dit element gewoonweg genegeerd wordt door tegenpartij kan niet worden aanvaard.

Nogmaals, tegenpartij kan zich niet louter verschuilen achter de motivering dat als een bekering ongeloofwaardig of opportunistisch wordt beschouwd, er automatisch geen risico op ernstige schade en/of vervolging kan zijn bij een terugkeer naar Iran.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig onderzoek."

Verzoeker gaat voorts in op de aan hem verweten tegenstrijdigheden tussen zijn gezegden en deze van zijn zus. Dienaangaande stelt hij:

"Ook hier wenst verzoeker de nodige verduidelijkingen aan te brengen.

Verzoeker wenst te verduidelijken dat hij wel degelijk op de hoogte was dat de echtgenoot van zijn zus werd meegenomen.

Echter blijkt ook uit het persoonlijk onderhoud, dat hier niet specifiek naar gevraagd werd door het Commissariaat- Generaal:

(...)

Het kan verzoeker toch niet verweten worden dat hij dit niet expliciet vermeldde, als het Commissariaat-Generaal hier ook niet expliciet naar vraagt?

Het is wel heel gemakkelijk om verzoeker te verwijten dat hij bepaalde zaken niet vertelt, doch als dit zo belangrijk was voor het Commissariaat- Generaal, hadden ze daar verzoekende partij ook over kunnen vragen.

Deze werkwijze toont enkel aan dat het Commissariaat- Generaal probeert om verzoekers 'in de val te lokken', door niet alle vragen te stellen die nodig zijn, om dan achteraf te oordelen dat verzoeker 'hier niet het minste gewag van maakt'.

Dat het Commissariaat- Generaal zich wel degelijk ook dient te houden aan de 'samenwerkingsplicht', zoals voorgeschreven in hun eigen nota 'de Beoordeling van een asielaanvraag' van 12 mei 2015:

(...)

Indien het Commissariaat- Generaal de arrestatie van de echtgenoot van verzoekers zus relevant acht voor zijn verzoek om internationale bescherming, dan dient verzoeker hier ook gedegen naar ondervraagd te worden!

Dit niet doen, en dan achteraf besluiten tot een ongeloofwaardig asielrelaas, getuigt van weinig zorgvuldigheid in hoofde van de tegenpartij.

Dit kan uiteraard niet aanvaard worden."

Verzoeker gaat vervolgens in op zijn religieuze activiteiten in België. In dit kader doet hij gelden:

"Verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud wel degelijk waarom hij maar een aantal keren naar de kerk kon gaan.

Dit was voornamelijk te wijten aan zijn medische problemen.

Verzoeker verklaarde dit ook eerlijk tijdens zijn persoonlijk onderhoud :

(...)

Dat verzoeker wel degelijk zware medische problemen heeft, en dat verzoeker dit niet enkel heeft gestaafd aan de hand van medische documenten, hij verklaarde dit ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud:

(...)

Dat de medische gezondheidssituatie van de verzoeker wel degelijke en grote impact heeft op zijn religieuze activiteiten in België, kan hem geenszins verweten worden.

Ook de coronaepidemie heeft wel degelijk een grote impact op de mogelijkheid om religieus actief te zijn op dit moment.

Echter is verzoekende partij wel degelijk gedoopt in België!

Dat een doopsel geen lichtzinnige beslissing is en dat niet iedereen zomaar gedoopt kan worden! Men dient hier wel degelijk voor in aanmerking te komen!

Dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat tegenpartij de stavingsstukken van de kerk in België niet geloofwaardig achten.

Zij aanvaarden dit botweg niet, omdat het Commissariaat- Generaal van oordeel is dat er in hoofde van verzoekende partij geen sprake is van een geloofwaardige bekering!

Echter is een doopsel van een protestant een van de meest religieuze handelingen die men kan stellen! !

Dat tegenpartij dit aldus niet zomaar naast zich neer kan leggen, enkel en alleen omdat zij oordelen dat de bekering ongeloofwaardig is!

Nogmaals, het louter niet aanvaarden van iemand zijn bekering of deze bestempelen als 'opportunistisch' kan onvoldoende zijn om te kunnen besluiten dat er geen ernstig risico is op vervolging (zie verder infra).

Opnieuw getuigt dit van weinig begrip en zorgvuldig bestuur in hoofde van tegenpartij.

Het is niet omdat het Commissariaat- Generaal verzoekers verklaringen als 'ongeloofwaardig' bestempeld, dat deze geloofsactiviteiten in België, geen reëel risico kunnen vormen bij een terugkeer naar Iran."

Verzoeker besluit inzake de weigering van de vluchtelingenstatus:

"De situatie voor bekeerde moslims van Iran is dermate gevaarlijk, dat louter stellen dat een bekering al dan niet opportunistisch is, er hierdoor geen risico is, een schending impliceert van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker heeft de gegrondheid van zijn vrees voor vervolging dan ook voldoende aannemelijk gemaakt, zodat tegenpartij had dienen te besluiten tot het erkennen van verzoeker als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Door hen dat daarentegen in de bestreden beslissing te weigeren, schendt tegenpartij artikel 48/3 Vw, de onderzoeksplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en materiële motiveringsplicht.

Dat het eerste onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoeker gaat vervolgens in op de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. In dit kader voert hij vooreerst aan:

"Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 van de Vreemdelingenwet."

Vervolgens geeft hij enkele algemene, theoretische beschouwingen inzake de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet en geeft hij aan:

"Dat de verzoekende partij, omwille van zijn geloof, ernstig vervolgd zal worden bij terugkeer naar Iran, in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

(...)

Hoewel tegenpartij van oordeel is dat verzoeker geen risico loopt bij een terugkeer naar Iran, enkel en alleen omdat zijn bekering als opportunistisch wordt bestempeld, dient de algemene situatie van christenen in Iran wel degelijk als een grondig element te worden beschouwd bij een beoordeling aan de nood aan subsidiaire bescherming.

Zoals hierboven reeds uiteengezet, is het niet omdat tegenpartij oordeelt dat er sprake is van een opportunistische bekering, er geen risico is bij een eventuele terugkeer naar Iran.

De situatie is voor Christenen in Iran is wel degelijk zeer ernstig, waarbij, zelfs bij twijfel aan de bekering, dit in het voordeel van de verzoeker dient beoordeeld te worden, juist omdat de situatie in Iran zo ernstig is.

Verzoeker steunt zich hiervoor op Europese rechtspraak."

Vervolgens verwijst verzoeker naar rechtspraak van het EHRM en het HvJ en naar een op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift hangende zaak voor het EHRM en stelt hij:

"Verzoeker meent dat hij bij eventuele terugkeer naar Iran een vervolging zal ondergaan in de zin van artikel 2 en 3 EVRM.

Hiervoor steunt hij zich op de hierna opgesomde bronnen."

Verzoeker voert verder een uitgebreid betoog aangaande de algemene situatie van (bekeerde) christenen in Iran. In dit kader voert hij aan:

"Volgens het Open Doors World Watch List 2020, een organisatie die onderzoekt waar christenen vervolgd worden louter op basis van hun religie, blijkt dat Iran nog steeds in de top 10 (op plaats 9) vermeld staat van landen waar er sprake is van extreme vervolging van christenen.

Zo blijkt dat het niveau van geweld tegen christenen er niet minder dan 62% bedraagt!

(zie bijlage, stuk 7)

Ook het rapport van USCIRF beschrijft de schrijnende situatie van bekeerde moslims in Iran:

(...)

Verscheidene mensenrechtenorganisaties en christelijke organisaties hebben in een gezamenlijk rapport in januari 2020 (ANNUAL REPORT VIOLATIONS AGAINST CHRISTIANS IN IRAN) nogmaals aangetoond hoe bekeerde christenen gevisieerd worden in Iran, alsook hun familieleden:

(...)

Dat de algemene situatie voor christenen in Iran wel degelijk een zeer ernstig risico inhouden, blijkt verder uit de parlementaire vraag die werd gesteld aan de Hoge Verantwoordelijke van het Buitenlands en Veiligheidsbeleid van de EU:

(...)

Het antwoord was als volgt:

(...)

Als men in Iran reeds gevangengezet kan worden voor het posten van een 'smiley face' op een Christelijke post, is de situatie voor bekeerde christenen in Iran wel degelijk zodanig ernstig dat louter een bekeerd christen zijn, kan leiden tot een ernstige vervolging in de zin van artikel 48/4 Vw.

Dat de situatie in Iran voor christenen dermate ernstig is dat louter stellen dat een bekering opportunistisch is, niet voldoende kan zijn om te oordelen dat verzoeker geen ernstig risico op een schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet zullen ondergaan.

Dat dit onvoldoende werd onderzocht door tegenpartij.

Verzoeker meent zelfs dat tegenpartij in zijn dossier zelfs niet te goeder trouw is, als men de samenvatting leest van hun eigen toegevoegde CEDOCA rapport van 16 april 2019 "COI Focus Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom" als samenvatting van het voorliggende rapport:

(...)

Verzoeker wenst hiervoor bijkomend te verwijzen naar het arrest EHRM in de zaak J.K. ea tg Zweden paragraaf 87, 90 en 90 van 23 augustus 2016:

(...)"

Verzoeker gaat daarna in op de situatie voor personen die terugkeren naar Iran. Daarbij geeft hij aan:

"Tegenpartij is nogal zeer summier in zijn motivering dat verzoeker geen problemen zal ondervinden bij een terugkeer naar Iran, zonder in concreto rekening te houden met de aanwezige objectieve informatie. Hij steunt zich hiervoor op een CEDOCA rapport COI Focus 'Iran Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten' van 30/03/2020.

Verzoeker leest er enkel in terug dat er zeer weinig informatie hierover terug te vinden is.

Doch als tegenpartij dan een voorbeeld weergeeft in deze nota dan gaat het notabene over een Iraanse asielzoekster, mevrouw Fatemeh Azad, die haar asielaanvraag stelde op haar bekering tot het Christendom, bij terugkeer uit Duitsland naar Iran door Iraanse functionarissen werd opgewacht op de luchthaven van Teheran en haar hebben gearresteerd ! !

(zie bijlage, stuk 11)

Zo verwijzen verzoekende partijen naar het UK Home Office Country- Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020:

(...)

Verzoeker is wel degelijk gekend bij de Iraanse autoriteiten, gelet op zijn religieuze activiteiten in België, de inval van de autoriteiten in zijn huis, alsook de bekering van zijn broers, die wél geloofwaardig werden geacht, zowel in Duitsland als in België ! !

Verzoeker wenst hierbij op te merken dat zijn broer Amir in Duitsland de vluchtelingenstatus kreeg toegekend omwille van zijn bekering en dat zijn broer Amir ook tijdens zijn persoonlijk onderhoud daar heeft verklaard dat hij zijn broer bekeerde!!

Dit is geen onbelangrijk element en dient wel degelijk nagegaan te worden door het Commissariaat-Generaal!!

Verwijzend naar het objectief rapport hierboven, heeft verzoeker al een veel grotere kans om tegengehouden te worden door de Iraanse autoriteiten, dan tegenpartij laat uitschijnen.

Opnieuw, gaat tegenpartij hier in de fout, door enkel de bekering als ongeloofwaardig te beschouwen, gaat zij verder niet in op de risico's die er voor verzoeksters kunnen ontstaan bij een terugkeer naar Iran.

Verder meldt het rapport:

(...)

Verzoeker wijst ook nog op een zeer recent internetartikel van 6 december 2020 van Iran Human Rights (HR) waarbij 3 Iraniërs de doodstraf verkregen onder meer om illegaal het land te hebben verlaten ! (zie bijlage stuk 14)

Opnieuw blijkt dat de situatie in Iran voor terugkerende Christenen niet zo eenzijdig is als tegenpartij wil laten uitschijnen.

Er zijn wel degelijk een aantal elementen in het dossier van de verzoekende partij, die, als hij zou terugkeren naar Iran, een ernstig risico op schade zoals in artikel 48/4 Vw zou kunnen uitmaken.

Een grondig en zorgvuldig onderzoek werd niet uitgevoerd door tegenpartij."

Verzoeker betoogt verder dat bekeerde Iraniërs in Iran worden gediscrimineerd. Dienaangaande doet hij gelden:

"Verzoekende partij wenst verder ook nog op te merken, dat indien hij dient terug te keren naar Iran, hij niet enkel het risico loopt op vervolging, maar dat er ook ernstige discriminatie bestaat in Iran t.o.v. bekeerde christenen, waardoor een leven in Iran onhoudbaar wordt.

Zo wenst de verzoekende partij te verwijzen naar de nieuwe regels die zijn ontstaan voor de afgifte van een Iraanse identiteitskaart.

Zij worden verplicht om hun religie bekend te maken, en dit werd expliciet door de Iraanse autoriteiten in het leven geroepen, om bekeerde moslims te viseren en te discrimineren:

(...)

Opnieuw blijkt duidelijk dat de discriminatie van bekeerde Christenen door de Iraanse autoriteiten zeer ver gaat.

Verzoeker zal bij een terugkeer ofwel moeten verklaren dat hij Christen is, en een leven leiden vol met discriminatie en afkeer, of hij zal verplicht worden zijn geloof in het geheim uit te oefenen, wat een flagrante schending uitmaakt van artikel 9 EVRM.

Dat de discriminatie van Christenen in Iran sinds 2009 enkel maar erger is geworden en dat anno 2020 er nog geen enkele verbetering van de situatie zich opdringt leest men ook terug in het CSW rapport van 1 mei 2020:

(...)

Opnieuw kan de verzoeker aantonen dat de situatie van bekeerde Christenen in Iran, een situatie is die een onmenselijke en vernederende behandeling uitmaakt."

Verzoeker besluit inzake de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus:

"Verzoekende partij kan aantonen dat de situatie voor bekeerde moslims in Iran, een zodanig ernstige situatie is, dat louter een christen zijn in Iran, er een risico bestaat op een ernstige vervolging zoals omschreven in artikel 48/4 Vw.

Dat een schending van het zorgvuldigheidsplicht zich opdringt.

Uit bovenstaande vaststaande elementen, zijnde zijn identiteit, zijn nationaliteit, zijn hoedanigheid van burger alsook zijn regio van afkomst zou aldus aan verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut moeten toegekend worden.

Trouwens, tegenpartij betwist ook niet zijn identiteit alsook zijn nationaliteit.

Verzoeker merkt op dat er genoeg redenen (voornamelijk zijn vrees voor bekering) zijn om de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van artikel 48/4 § 2, a en b van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Er bestaat immers een reëel risico op ernstige schade in het geval verzoeker naar Iran zou terugkeren.

Tegenpartij motiveert helemaal niet waarom ze verzoeker het subsidiaire beschermingsstatuut weigert en schendt dan ook de artikelen 48/4 en de materiële motiveringsplicht.

Dat het tweede onderdeel van dit enig middel gegrond is."

Verzoeker concludeert op basis van het voorgaande:

"In hoofde van verzoeker bestaat wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève. De motieven die in de beslissing worden aangehaald doen hieraan geen afbreuk."

2.2. Verzoeker vraagt op grond van het voorgaande:

"4/ In hoofde van de betwiste beslissing van het Commissariaat - Generaal te hervormen en verzoeker:

a) te erkennen als vluchteling in de zin van art. 1, A, lid 2 van de Conventie van Genève conform artikel 48/3 en 48/5 van de Vreemdelingenwet;

b) de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet toe te kennen, zo de Raad zou oordelen dat hij niet in aanmerking komt voor het statuut van vluchteling.

5/ In subsidiaire orde, de betwiste beslissing te vernietigen, zo de Raad van oordeel zou zijn dat bijkomend onderzoek nodig is om te kunnen oordelen over zijn statuut van vluchteling."

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog de volgende stukken bij het verzoekschrift:
"4 Upper Tribunal, (Immigration and Asylum Chamber), PS (Christianity - risk) Iran CG [2020] UKUT 00046 (IAC) van 20/02/2020;
5 Landinfo, Rapport Iran: Christian Converts and house churches (2) - arrest and prosecutions 29 nov 2017;
6 UK Home Office Country Policy Information Note Iran: Christians and Christian converts van februari 2020;
7 Open Doors World Watch List 2020;
8a-e Rapport USCIRF (United States Commission on International Religious Freedom) van april 2020 mbt Iran;
9a-t Annual report violations against Christians in Iran, januari 2020;
IOa-b COI FOCUS 'Iran: de situatie van bekeerlingen tot het Christendom', dd 16/04/2019;
IIa-b COI FOCUS 'Iran: Behandeling van terugkeerders door hun nationale autoriteiten', dd 30/03/2020;
12a-b Barnabas Fund, Iran forces Christian converts from Islam to declare their faith to obtain ID cards, 24/02/2020;
13a-e CSW, Iran: General Briefing, May 2020;
14 Iran Human Rights (HR) 6 december 2020: Iran: Stay of Execution for Three Protesters as Supreme Court Grants Retrial;
15 Beoordeling van de asielaanvraag, 12 mei 2015."

3. Beoordeling van de zaak

3.1. Waar verzoeker zich beroept op de schending van artikel 10, derde lid van Richtlijn 2013/32/EU, kan, nog daargelaten dat hij niet concreet duidt welk(e) bepaling(en) van dit artikel hij geschonden acht en evenmin *in concreto* aangeeft waaruit deze schending precies bestaat, vooreerst worden opgemerkt dat deze bepaling een aantal verplichtingen oplegt aan de lidstaten en verweerder niet kan worden beschouwd als lidstaat in deze zin.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat richtlijnen geen directe werking hebben. Een richtlijn kan wel directe werking hebben in de Belgische rechtsorde wanneer de omzettingstermijn voor de betrokken richtlijn is verstreken en indien zij duidelijke en onvoorwaardelijke bepalingen bevat die geen verdere substantiële interne uitvoeringsmaatregel door de communautaire of nationale overheden behoeven om het gewild effect op nuttige wijze te bereiken. De omzettingstermijn van voormelde bepaling verstreek blijkens artikel 51, 1° van Richtlijn 2013/32/EU op 20 juli 2015, datum waarop deze ook effectief in Belgisch recht werd omgezet.

Daarenboven blijkt dat de waarborgen, rechten en plichten van asielzoekers (hoofdstuk II van de voormelde richtlijn) op voldoende wijze worden gegarandeerd door de Vreemdelingenwet en de beide koninklijke besluiten van 11 juli 2003 voor de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

3.2. Verzoeker beticht verweerder in het verzoekschrift verder weliswaar van een eenzijdige houding, van vooringenomenheid en zelfs van kwade trouw, doch hij staat deze – nochtans ernstige – aantijgingen niet op dienstige wijze. Verzoeker brengt immers geen concrete gegevens aan waaruit blijkt dat het CGVS te kwader trouw of bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn verzoek om internationale bescherming niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de verzoeker om internationale bescherming. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit.

3.3. Daargelaten de vaststelling dat de Raad in het kader van het beroep tegen de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor vluchtelingen en de staatlozen geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, maakt de toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus voorts integraal deel uit van onderhavig arrest. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM is dan ook niet aan de orde.

3.4. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt verder in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

In tegenstelling met wat verzoeker meermaals tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, behelst de motiveringsplicht daarbij in hoofde van verweerder geenszins de verplichting om, zo zulks al mogelijk zou zijn, alle elementen uit het dossier die spelen in het voordeel, dan wel nadeel, van de verzoeker om internationale bescherming, in de bestreden beslissing op te nemen.

3.5. Dient in het kader van de aangevoerde schending van de motiveringsplicht vooreerst te worden vastgesteld dat verzoeker de bestreden beslissing aanvecht noch betwist waar terecht gesteld wordt dat in zijner hoofde geen bijzondere procedurele noden konden worden vastgesteld, dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zijn rechten werden gerespecteerd en dat hij kon voldoen aan zijn verplichtingen.

3.6. Verzoeker laat de bestreden beslissing eveneens volledig onverlet waar gemotiveerd wordt:

“De door u ingeroepen medische problemen houden echter geen verband met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet van 15 december 1980, noch met de criteria inzake subsidiaire bescherming vermeld in artikel 48/4 van diezelfde wet. U dient voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf te richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze volledig onverlet laat, onverminderd overeind. Verzoeker toont aldus op generlei wijze aan dat hij kampt met medische problemen die in zijner hoofde op zich vervolging zouden uitmaken of op basis waarvan hij vervolging zou riskeren. Evenmin toont verzoeker middels enig begin van bewijs aan dat dergelijke vervolging of een mogelijk gebrek aan adequate behandeling enig verband zou houden met één van de in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet bepaalde vervolgingsgronden. Verder dient te worden opgemerkt dat deze medische elementen gelet op het bepaalde in artikel 48/4, § 1 van de Vreemdelingenwet geen verband houden met de criteria zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming en dat verzoeker zich voor wat betreft de beoordeling van deze elementen dient te richten tot de geëigende procedure.

3.7. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt verzoekers verzoek om internationale bescherming in hetgeen volgt voor wat de overige elementen betreft ambtshalve bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoeker al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in artikel 48/3 en 48/4. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

3.8. In zoverre verzoeker in het voorliggende verzoekschrift laat uitschijnen dat, dit louter omwille of ten gevolge van de bekering van zijn broers, van wie er één in België verblijft en de andere in Duitsland, en de erkenning als vluchteling van zijn broer in Duitsland, zou moeten worden geoordeeld dat ook in zijner hoofde een risico op ernstige problemen of een gegronde vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin voorhanden is, dient vooreerst te worden opgemerkt dat zulks hoegenaamd niet kan worden aangenomen.

Dient in het licht van het voorgaande immers vooreerst te worden vastgesteld dat uit het geheel van de voorliggende landeninformatie hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat het loutere vertonen van familiale banden met één of meerdere bekeerde christenen en een loutere aanwezigheid op het Iraanse grondgebied op zich zouden (kunnen) volstaan om te besluiten tot het bestaan van een risico op ernstige problemen of vervolging. Dat zulks hiertoe niet volstaat, blijkt overigens eveneens uit het gegeven dat verzoeker nadat zijn broers hun land van herkomst verlieten respectievelijk ongeveer twintig en ongeveer drie jaren vooraleer hij zelf het land verliet, nog jarenlang in dit land bleef wonen. Tevens blijkt dit duidelijk uit het gegeven dat ook heden nog tal van zijn naaste familieleden, waaronder zijn beide ouders, in Iran vertoeven.

Dat er ten aanzien van verzoekers broers zou zijn besloten dat het geloofwaardig is dat zij zijn bekeerd, brengt *ipso facto* daarenboven geenszins met zich dat ook verzoekers bekering, door hun toedoen, geloofwaardig zou zijn of zou moeten worden geacht. Het is aan verzoeker om aan de hand van zijn eigen ervaringen en verklaringen en *in concreto* aannemelijk te maken dat hij daadwerkelijk zou zijn bekeerd tot het christendom en dat hij daardoor problemen zou riskeren te ondervinden bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Elk verzoek om internationale bescherming dient immers afzonderlijk en op individuele wijze te worden onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale

bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Verzoeker stelt dat hij zijn land van herkomst heeft verlaten en niet kan terugkeren naar dit land omdat hij zich, dit in navolging van zijn broers, zou hebben bekeerd tot het christendom.

Van verzoeker kan, als verzoeker om internationale bescherming die beweert zich te hebben bekeerd, in dit kader verwacht worden dat hij kan uiteenzetten om welke reden en op welke wijze het proces van bekering is geschied, alsook wat de persoonlijke betekenis van de bekering of van de nieuwe geloofsovertuiging inhoudt. De verzoeker om internationale bescherming moet gedetailleerde verklaringen kunnen afleggen van zijn algemene kennis van de geloofsleer en de geloofspraktijk en, indien van toepassing, van zijn kennis van de kerkgang en de evangeliseringsactiviteiten. Dit geldt des te meer wanneer de verzoeker om internationale bescherming afkomstig is uit een land waar de bekering tot een andere dan de in het land algemeen gangbare geloofsovertuiging, strafbaar en maatschappelijk niet aanvaardbaar is, daar een bekering in die omstandigheden ingrijpende en verstreckende gevolgen heeft voor de verzoeker om internationale bescherming.

Dient in dit kader vooreerst te worden opgemerkt dat zowel de algehele geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen als de geloofwaardigheid van zijn concrete asielmotieven op ernstige wijze worden ondermijnd doordat hij tegenstrijdige en dubieuze verklaringen aflegde over zijn paspoort. Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

“Allereerst dient er gewezen te worden op de tegenstrijdige verklaringen die u aflegde over uw paspoort. Zo stelde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) dat u nooit over een paspoort had beschikt (Vragenlijst DVZ vraag 24, p. 9). Op de vraag of u een paspoort had antwoordde u tijdens uw persoonlijk onderhoud eerst negatief om dan vervolgens te stellen dat u wel een paspoort heeft. U had dit paspoort enkele jaren geleden aangevraagd, maar door de inval van de autoriteiten in uw huis en het huis van uw zus was u bang om ermee te reizen. Het paspoort bevond zich op het moment van het persoonlijk onderhoud nog in Iran (NPO p. 13). U wist echter niet of uw ouders dit paspoort nog zouden vinden doordat ze ondertussen verhuisd waren. Tot op heden heeft u geen paspoort aan het CGVS overgemaakt. Voorgaande tegenstrijdigheid over het al dan niet bezitten van een paspoort laat vermoeden dat u moedwillig uw paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties omdat dit informatie bevat die strijdig is met uw verklaringen. Niet alleen komt aldus uw algemene geloofwaardigheid in het gedrang, ook de geloofwaardigheid van uw verklaringen aangaande uw vertrekomstandigheden (en in het verlengde daarvan uw asielmotieven) komt fundamenteel op de helling te staan.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Zijn verklaringen bij de DVZ waren, dit in tegenstelling met wat hij voorhoudt in het verzoekschrift, namelijk duidelijk en niet voor interpretatie. Dat hetgeen aldaar werd neergeschreven zou berusten op een verkeerde interpretatie, kan aldus geenszins worden gevolgd. Dit geldt nog des te meer nu verzoekers voormelde verklaringen bij de DVZ aan hem werden voorgelezen, hij deze vervolgens uitdrukkelijk ondertekende voor akkoord en hiermee aangaf dat zij juist en oprecht waren en met de werkelijkheid overeenstemden. Ook bij het CGVS gaf verzoeker bovendien aan dat het gehoor bij de DVZ goed was verlopen en maakte hij geen melding van eventuele misverstanden of problemen inzake de vertaling of communicatie met betrekking tot zijn paspoort (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.2-3). Door eenvoudigweg te poneren dat zijn verklaringen bij het CGVS de juiste zijn, heft verzoeker de vastgestelde, aperte tegenstrijdigheid tussen deze verklaringen en zijn eerdere, bij de DVZ afgelegde verklaringen verder op generlei wijze op. Bijgevolg blijven de voormelde motieven onverminderd gelden.

Verder wordt in de bestreden beslissing inzake verzoekers beweerde bekering met recht gemotiveerd:

“U verklaart tot het christendom bekeerd te zijn omdat de islam uw leven heeft verwoest. Zo werd u immers onschuldig opgesloten in de gevangenis waar u met HIV werd besmet (NPO p. 8-9). Er kan evenwel geen enkel geloof gehecht worden aan uw arrestatie op 20/7/1394 (12 oktober 2015) en daaropvolgende opsluiting. U beweerde voor de DVZ dat uw broer Amin niet aanwezig was tijdens de arrestatie en dat u in zijn plaats werd gearresteerd (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk onderhoud verklaarde u echter dat u samen met uw broer Amin werd gearresteerd NPO p. 5-6). U bezit bovendien geen enkel begin van bewijs aangaande uw aanhouding en opsluiting.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. In zoverre hij in het verzoekschrift verwijst naar zijn verklaringen bij het CGVS, poneert dat hij coherente verklaringen zou hebben afgelegd over zijn arrestatie en voorhoudt dat deze verklaringen door verweerder

niet in twijfel zouden worden getrokken, dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker hiermee de voormelde motieven eenvoudigweg en op kennelijke wijze miskent en dat hij hiermee volledig voorbijgaat en geenszins afbreuk doet aan de vastgestelde, frappante tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen bij het CGVS en zijn eerder afgelegde verklaringen, zoals opgenomen in de vragenlijst. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat aan verzoekers arrestatie en de daaropvolgende veroordeling en gevangenisstraf, gelet op zijn manifest tegenstrijdige verklaringen en het ontbreken van enig begin van bewijs, niet het minste geloof kan worden gehecht. Dit doet eveneens op ernstige wijze afbreuk aan de geloofwaardigheid van verzoekers vermeende bekering aangezien verzoeker, zoals blijkt uit zijn voormelde verklaringen en zoals hij expliciet bevestigt in het verzoekschrift, deze gebeurtenissen omschrijft als cruciaal en bepalend voor zijn beslissing om zich te bekeren.

Daarenboven wordt de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen en bekering op fundamentele wijze verder ondermijnd doordat hij, hoewel hij omwille van de christelijke activiteiten van zijn broer Amin beweerde te zijn gearresteerd en hoewel hij na zijn vrijlating door deze broer en zijn andere broer Amir beweerde te zijn overtuigd zich te bekeren tot het christendom, een bijzonder verregaande onwetendheid tentoonspreidde omtrent het bekeringsproces en de religieuze activiteiten van zijn broer Amin. In dit kader wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"U en uw broer Amin werden op 20/7/1394 (12 oktober 2015) luidens uw verklaringen gearresteerd ten gevolge van de religieuze activiteiten van uw broer Amin. U kon het profiel van uw broer als bekeerling evenwel niet hard maken. Zo wist u niet sinds wanneer Amin religieuze activiteiten had en wat deze activiteiten precies inhielden. Amin werd door Amir de blijde boodschap verkondigd, maar wanneer hij dit deed wist u evenmin. Verder wist u niet waar Amin de spullen had verkregen die werden gevonden tijdens de huiszoeking. Uw rechtvaardiging voor uw onwetendheid, namelijk dat over dergelijke zaken niet gepraat werd omdat het een misdrijf is (NPO p. 5), weet niet te overtuigen. Luidens uw verklaringen nam u in plaats van uw broer Amin de verantwoordelijkheid op u en waardoor u twee jaar in de cel terecht kwam. Nadien werd u in het christendom ingewijd (wat op zich ook een misdrijf inhoudt in Iran) door uw broers Amin en Amir. In dat opzicht is het dan ook op zijn minst merkwaardig te noemen dat jullie niet over de bekering van uw broer Amin in Iran en diens activiteiten in Iran gesproken hebben."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven blijkens een lezing van het verzoekschrift niet één concreet en dienstig argument aan. Daar de verklaarde bekering van Amin ten grondslag zou hebben gelegen van zijn eigen problemen en in acht genomen de cruciale rol die Amin zou hebben gespeeld in zijn eigen bekeringsproces, mocht van verzoeker worden verwacht dat hij de nodige interesse zou hebben getoond in, zich terdege zou hebben geïnformeerd over en bijgevolg veel beter op de hoogte zou zijn omtrent diens religieuze profiel.

Voorts wordt in de bestreden beslissing met reden aangegeven:

"Verder verklaarde u dat Amin en Amir u pas probeerden te overtuigen om u te bekeren tot het christendom nadat u HIV opliep. Daarvoor vonden ze u immers niet klaar om over het christendom te beginnen. Pas toen u alle hoop opgaf, ziek werd en de kans bestond dat u zelfmoord zou plegen, begonnen ze over het christendom tegen u (NPO p. 10). U gaf echter aan dat u reeds voor uw arrestatie negatief over de islam sprak, u vond de islam rot, iets wat vanaf de wortels niet klopte. Uw familie was op de hoogte van uw negatieve houding ten opzichte van de islam (NPO p. 9). Het mag dan ook verbazen dat uw broers Amin en Amir (die Amin reeds vanuit het buitenland had ingewijd in het christendom) zouden wachten met het spreken over het christendom tot u ernstig ziek werd."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Zoals genoegzaam blijkt uit zowel zijn voormelde verklaringen als hetgeen verzoeker zelf benadrukt in het onderhavige verzoekschrift, was verzoeker het klaarblijkelijk reeds voor zijn arrestatie fundamenteel oneens met de islam, had hij jegens deze religie ook toen reeds een uitermate negatieve houding en was zijn familie hiervan op de hoogte. In het licht van deze elementen, kan niet worden ingezien waarom verzoekers broers verzoeker niet eerder zouden hebben trachten te overtuigen van het christendom. Dit geldt nog des te meer nu Amir vanuit het buitenland wel reeds zijn andere broer, Amin, had overtuigd van het christendom.

Bovendien wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd:

"Het tijdsverloop van uw bekering doet tevens vraagtekens rijzen. Een vrijwillige en overtuigde bekering van de islam naar het christendom is een zeer ingrijpende en fundamentele gebeurtenis. Men kan verwachten dat er aan deze bekering een ruime mate aan reflectie en studie vooraf is gegaan, quod non in casu. U verklaarde immers reeds na twee of drie gesprekken met uw broers bekeerd te zijn tot het christendom."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontkrachten. Dat hij reeds langer een afkeer had van de islam, kan namelijk niet verklaren waarom hij, dit naar aanleiding van slechts twee of drie gesprekken met zijn broers, besloot de ingrijpende en bepalende beslissing te nemen om zich te bekeren tot het christendom. Dit geldt nog des te meer gelet op de aperte risico's die dergelijke bekering in zijn land van

herkomst met zich zou kunnen brengen. Dat verzoeker dermate snel, ondoordacht en zonder enige mate van zelfreflectie of studie zou hebben besloten zich tot het christendom te bekeren, is niet geloofwaardig.

Dit geldt nog des te meer nu verzoeker niet bij machte bleek om op een spontane, doorleefde en aannemelijke wijze te schetsen wat hem persoonlijk aansprak in het christendom en op welk vlak deze religie daarin voor hem verschilde van de islam. In de bestreden beslissing wordt in dit kader terecht gesteld:

“Nadat u naar hun uitleg luisterde beseftte u hoe groot het verschil was tussen de islam en het christendom en zag u het positieve effect op uw leven (NPO p. 9). Gevraagd naar dit verschil kan u slechts algemeen stellen dat je in de islam moet doden of gedood moet worden om een goede moslim te zijn, terwijl er in het christendom enkel sprake is van liefde, solidariteit en hoop (NPO p. 10). Dit is weinig ernstig. Immers een van de vijf basiszuilen binnen de islam is de ‘zakat’, wat inhoudt dat men verplicht aalmoezen geeft om tot een rechtvaardigere verdeling van goederen te komen. Daarnaast kent de islam ook nog het principe van ‘sadaqah’, de vrijgevigheid die niet verplicht is, maar die bestaat uit dagelijks het goede doen voor anderen, en een stukje opgeven van wat je hebt. Dat u als moslim, hoewel niet praktiserend, maar opgroeiend in een islamitisch land, de islam enkel zou vereenzelvigen met oorlog, wreedheid en bloed is niet aannemelijk. Waar u die hoop in het christendom vond, kon u verder niet staven. U stelde zich beter te voelen, maar kwam niet verder dan te verklaren dat u uw hart aan Jezus Christus had gegeven en gevraagd had aan de hemelse vader om u te helpen (NPO p. 10).”

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Zijn blote bewering dat in Iran enkel een bloedige en wrede versie van de islam zou worden gepredikt en gehanteerd, staft hij namelijk niet. Het getuigt in het geheel niet van enige (zelf)reflectie of studie, noch van een persoonlijke en oprechte beleving dat verzoeker, ondervraagd bij het CGVS, dermate ongenueanceerd aangaf dat hij in het christendom niets dan positiefs zag en in de islam niets dan negatiefs. Verzoeker gaf er inzake de islam ongenueanceerd aan dat hierin geen liefde en geen solidariteit bestaan, dat de manier van leven binnen de islam op niks trekt, dat er geen hoop is in de islam, dat er in de islam geen plaats is voor geluk, dat de islam van de wortels rot is, dat er iets mis is met de islam, dat alles binnen de islam draait om macht en geld en dat dit altijd zo is geweest. Tevens poneerde hij dat de islam vol wreedheid, oorlog en bloed is en dat binnen de islam, om tot god te komen, men aan de jihad moet beginnen en moet doden of gedood worden. Het christendom associeerde hij dan weer eenzijdig met liefde, solidariteit, vergeving en hoop. Waar hij deze hoop dan precies in vond, kon hij vervolgens echter klaarblijkelijk niet op spontane en doorleefde wijze uiteenzetten.

Verzoeker voert blijkens een lezing van het voorliggende verzoekschrift bovendien niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de volgende motieven:

“Voorts kan er van iemand die de ingrijpende beslissing neemt om van geloof te veranderen, een hoge mate van interesse en toewijding verwacht worden tegenover het nieuw gekozen geloof. In uw geval kan een dergelijke houding echter niet worden terug gevonden. U beweerde immers bijna niets te hebben gedaan om uw nieuwe religie beter te leren kennen. Naast de gesprekken met uw broers, stelde u enkel een film over Jezus gezien te hebben, om de 10 dagen op websites naar info te zoeken en te bidden (NPO p. 11). Zo verklaarde u nooit in de bijbel te hebben gelezen in Iran, hoewel u wel over een exemplaar beschikte (NPO p. 11). Uw verklaringen waarom u niet in de bijbel las, zijn echter ontoereikend. U stelde geen zin te hebben omdat u ziek en depressief was (NPO p. 11). Dit is in strijd met uw eerdere verklaringen waarin u stelde hoop te hebben gevonden door uw nieuwe religie, u voelde zich immers beter en was niet meer depressief. U stelde graag te willen leven en met het leven bezig te willen zijn (NPO p. 9-10). Dat u – die aangaf wel om de tien dagen op internet info te zoeken en niet vaker omdat dat te duur is (NPO p. 11) - dan als nieuwe gelovige geen zin zou hebben om in de bijbel die u thuis liggen had, te lezen, getuigt niet van een diepgaande interesse in uw nieuwe geloof.”

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden, gezien verzoeker deze niet op dienstige wijze aanvecht of betwist, door de Raad overgenomen. Dat verzoeker bijna niets deed om zijn nieuw ontdekte geloof beter te leren kennen, doet andermaal en ernstig afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn vermeende bekering.

Gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met reden geconcludeerd:

“Het geheel aan voorgaande vaststellingen noopt ertoe geen geloof te kunnen hechten aan uw bewering in Iran tot het protestantisme bekeerd te zijn.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens terecht gesteld:

“Bijgevolg is het evenmin geloofwaardig dat Iraanse autoriteiten een huiszoeking op 8/10/1397 (29/12/2018) hielden en daarbij een bijbel en een film over Jezus aantroffen. U wist bovendien niet welke instantie de huiszoeking heeft uitgevoerd, noch hoelang dat geduurd heeft (NPO p. 14). De Iraanse

autoriteiten kwamen nadien nog vier keer naar uw huis: twee keer toen u nog in Iran was en twee keer toen u nadien in Turkije was (NPO p. 16). Hoewel u nog contact heeft met uw familie, heeft u, omdat u blij was het land verlaten te hebben, nadien niet meer gevraagd of de autoriteiten u nog thuis zijn komen zoeken (NPO p. 16). Dergelijke desinteresse in aspecten die de kern van uw relaas en vrees uitmaken, ondermijnen bijkomend uw geloofwaardigheid.”

Verzoeker laat deze motieven volledig ongemoeid. Bijgevolg blijven zij onverminderd gehandhaafd.

Daarenboven wordt in de bestreden beslissing met recht gemotiveerd als volgt:

“Uw verklaringen aangaande de gebeurtenissen van 8/10/1397 (29/12/2018) en daarna zijn trouwens niet in overeenstemming te brengen met de verklaringen van uw zus. Uw zus beweert dat haar man die dag bij de huiszoeking bij haar thuis werd aangehouden en gedurende een week werd opgesloten (NPO I Sara p. 15-16). U maakt hier evenwel niet het minste gewag naar. U weet niet wat de autoriteiten bij de woning van uw zus hebben gedaan. U wist dat uw schoonbroer thuis was en dat hij op de avond dat de autoriteiten binnenvielen mishandeld werd. Gevraagd of er verder nog wat is gebeurd bij die inval, stelt u dat louter dat het huis werd doorzocht. U weet niet of er wat werd gevonden en u weet evenmin of er na die inval nog iets met uw schoonbroer is gebeurd (NPO p. 16-17). Dat u, die met uw zus naar de bijbelstudie gaat in België en die zijn verzoek om internationale bescherming deels op dezelfde motieven baseert, niet op de hoogte zou zijn van voorgaande elementen, ondermijnt jullie geloofwaardigheid op fundamentele wijze. Verder blijken uw verklaringen over de verdere stappen van de autoriteiten tegenstrijdig te zijn met de verklaringen van uw zus. Waar u stelde dat de autoriteiten nog meerdere keren bij uw moeder thuis langskwamen (NPO p. 16), hield uw zus het op één bezoek in januari 2019 (NPO II Sara p. 9).”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven geen dienstige argumenten aan. Voor de tegenstrijdigheid tussen zijn verklaringen en deze van zijn zus inzake het aantal bezoeken aan zijn moeder vanwege de autoriteiten, biedt hij niet de minste uitleg. Dat hij wel zou hebben geweten dat zijn schoonbroer bij de huiszoeking op het adres van zijn zus werd meegenomen en opgesloten, vindt bovendien niet de minste steun in de stukken van het dossier en kan bezwaarlijk ernstig worden genomen. Verzoeker werd hierover uitgebreid ondervraagd en uit zijn antwoorden blijkt duidelijk dat hij niet op de hoogte was van de beweerde arrestatie en detentie van zijn schoonbroer. Niet alleen maakte hij immers enkel melding van het gegeven dat de autoriteiten zijn schoonbroer zouden hebben mishandeld doch tevens gaf hij even verder aan dat hij niet wist of er na de inval nog iets met zijn schoonbroer was gebeurd.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde bekering tot het christendom in Iran, aan de concrete, hieruit voortgesproten problemen en aan de hieruit voortvloeiende, door verzoeker aangehaalde, vrees voor vervolging. Bijgevolg wordt in de bestreden beslissing terecht geconcludeerd:

“Gelet op het geheel van voorgaande vaststellingen kan niet het minste geloof gehecht worden aan uw beweerde bekering, de daaraan gekoppelde problemen en de noodzaak om uw land van herkomst te ontvluchten.”

Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing eveneens met recht gemotiveerd:

“Dat aan uw geloofsactiviteiten en uw problemen hierdoor in Iran geen geloof kan worden gehecht, vormt eveneens een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van uw beweerde (voortgezette) religieuze engagement na aankomst in Europa. Het feit dat u een doop- en kerkattest heeft neergelegd, wil niet zeggen dat er dient te worden uitgegaan van een geloofwaardige bekering. Immers uit uw verklaringen blijkt dat u slechts vier à vijf keer naar de kerk bent geweest en twee à drie keer naar de bijbelstudie, sinds uw komst naar België. U stelde vervolgens actueel enkel 's avonds zich tot god te richten en te bidden (NPO p. 18). Wanneer u echter gevraagd werd naar het gebed van het laatste avondmaal, kon u zich dat niet meer herinneren (NPO p. 20). Gepeild naar uw verdere kennis over uw nieuwe religie tijdens uw persoonlijk onderhoud kon u wederom niet overtuigen. Gevraagd naar welke religieuze feestdagen u kende, vernoemde u Kerstmis en na lang nadenken Pasen. Andere feestdagen kende u niet (NPO p. 19). U wist verder niet wat er op Pinksteren gebeurd was en wanneer dit feest gevierd wordt. Verder wist u evenmin wie Paulus was. Over de tien geboden kon u enkel stellen dat het iets met Mozes te maken had en in het oude testament terug te vinden is, maar u kon niet verklaren wat ze precies zijn (NPO p. 20). U verklaarde uw gebrekkige kennis door te beweren dat u niet veel over het christendom weet, wat uw profiel als bekeerling tot het christendom verder ondermijnt (NPO p. 19).

Gezien het ongeloofwaardige karakter van uw bekering en het opportunistische en zeer beperkte karakter van de voorgehouden beleving van uw nieuwe geloof in België kan er evenmin aangenomen worden dat u louter omwille van uw christelijk geïnspireerde berichten op Facebook als christen beschouwd zult worden. U heeft derhalve niet aannemelijk gemaakt dat u zich bij een terugkeer naar uw land van herkomst als christen zal manifesteren noch dat u er als dusdanig gepercipieerd zal worden. Bovendien kan, gelet

op het opportunistische en aldus onoprechte karakter van uw bekering tot het christendom, verwacht worden dat u deze boodschappen van uw facebookaccount (dat trouwens niet aangemaakt is op uw volledige naam) verwijdt alvorens terug te keren naar Iran. Niets wijst er ook op dat deze facebookberichten reeds in het vizier van de Iraanse autoriteiten gekomen zijn. U geeft aan dat de Iraanse autoriteiten niet op de hoogte zijn van uw account (NPO p. 4). Volledigheidshalve moet er nog verwezen worden naar de beschikbare informatie waaruit blijkt dat de Iraanse autoriteiten weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming schenken en dat ze evenmin veel aandacht hebben voor wat de verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op internet hebben gezet. Echter, personen die al een verhoogd risicoprofiel hadden – u heeft dit echter, gelet op de ongeloofwaardigheid van uw vluchtrelaas, niet aannemelijk gemaakt –, lopen bij terugkeer een groter risico om in de aandacht van de Iraanse autoriteiten te komen.”

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven niet één concreet en dienstig argument aan. De Raad treedt verweerder bij en is van oordeel dat, gezien verzoeker blijkens het voorgaande kennelijk ongeloofwaardige verklaringen aflegde omtrent zijn beweerde bekering en de hieruit voortgesproten problemen, verzoekers – daarenboven eerder beperkte – religieuze activiteiten in België klaarblijkelijk niet zijn ingegeven door een oprechte en diepgewortelde religieuze overtuiging. Ingevolge het volstrekt ongeloofwaardige karakter van verzoekers relaas inzake zijn bekering en problemen, oordeelt de Raad dat verzoekers religieuze activiteiten in Europa een kennelijk en louter opportunistisch karakter hebben en er enkel toe strekken om op deze basis een vorm van internationale bescherming en/of een verblijfsmachtiging te kunnen verwerven. Dit vindt bevestiging in het feit dat hij, zoals blijkt uit het voorgaande, een kennelijk en verregaande gebrek aan kennis tentoonspreidde omtrent dermate fundamentele elementen in de christelijke geloofsleer als de christelijke feesten, het gebed van het laatste avondmaal, Paulus en de tien geboden.

De informatie waarnaar verzoeker verwijst en waaruit hij citeert, stemt verder deels overeen met en ligt voor het overige geheel in dezelfde lijn als de informatie zoals gehanteerd door verweerder. Uit het geheel van de voorliggende landeninformatie blijkt genoegzaam dat de Iraanse autoriteiten geen interesse hebben in het vervolgen van afgewezen asielzoekers omwille van hun activiteiten in het buitenland, ook deze die verband houden met hun verzoek om internationale bescherming. Zij schenken over het algemeen weinig aandacht aan terugkerende verzoekers om internationale bescherming en hebben weinig tot geen aandacht voor wat deze verzoekers in het buitenland hebben gezegd, gedaan of op het internet gezet. Het zijn vooral personen die al een verhoogd risicoprofiel hebben of die al in de negatieve aandacht staan van de Iraanse autoriteiten die bij een terugkeer een verhoogd risico lopen om problemen te riskeren. Dient in dit kader te worden vastgesteld dat verzoeker, dit mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, zulks in zijner hoofde in het geheel niet aantoonde of aannemelijk maakt. Er kan immers geen geloof worden gehecht aan de bewering dat hij zou zijn bekeerd tot het christendom, hij reikt niet één concreet en objectief gegeven aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de autoriteiten weet zouden hebben van zijn activiteiten in België en op de sociale media, activiteiten die hij blijkens de stukken in het dossier en zijn eigen, in het verzoekschrift aangehaalde verklaringen, daarenboven niet voert onder zijn eigen naam, en hij maakt, gelet op het aperte opportunistische karakter van deze activiteiten, hoe dan ook niet aannemelijk dat hij daardoor *in concreto* in de negatieve aandacht van zijn autoriteiten zou staan. Verzoeker weerlegt de terechte vaststelling voorts niet dat er *in casu* en gelet op de vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn bekering en het klaarblijkelijk opportunistische karakter van zijn activiteiten in België en op de sociale media, redelijkerwijze van hem mag worden verwacht hij voorafgaand aan een terugkeer de betreffende berichten op de sociale media verwijdt.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst het christelijke geloof zal aanhangen, dat hij zich aldaar als christen zal manifesteren en dat hij er als dusdanig zal worden gepercipieerd door zijn omgeving en/of zijn autoriteiten; laat staan dat aangenomen zou kunnen worden dat hij ingevolge hiervan vervolging zou riskeren.

Derhalve is verzoekers verwijzing naar informatie over de situatie voor (bekeerde) christenen in Iran en voor personen die er als dusdanig worden gepercipieerd voor het overige niet dienstig. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op verzoekers persoon. Dergelijke algemene informatie kan niet volstaan om aan te tonen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden geviséerd of vervolgd. Verzoeker dient zulks *in concreto* aannemelijk te maken en blijft hier, gelet op het voorgaande, manifest in gebreke.

Verzoeker kan met zijn verwijzing naar een arrest uit het Verenigd Koninkrijk in het geheel geen afbreuk doen aan het voorgaande. Aan dit arrest kan in de Belgische rechtsorde en *in casu* namelijk geenszins precedentswaarde worden gehecht. De precedentenwerking wordt immers niet aanvaard in het Belgische recht en elk verzoek om internationale bescherming wordt afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht

en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in het land van herkomst alsook met de individuele elementen zoals aangebracht door de verzoeker om internationale bescherming. Bovendien betreft het steeds de beoordeling van de situatie in het land van herkomst zoals deze bestaat op het ogenblik van de beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming. Feiten en elementen eigen aan elk concreet verzoek om internationale bescherming zijn bepalend bij de beoordeling van het dossier.

Gelet op het voorgaande, is ook verzoekers verwijzing naar een aantal Europese arresten en zaken te dezen niet dienstig. Verzoeker toont in acht genomen hetgeen voorafgaat immers geheel niet aan dat hij zich in een vergelijkbare situatie zou bevinden als de betrokkenen personen.

Volledigheidshalve kan nog worden opgemerkt dat verzoeker, gezien zijn hoger aangehaalde, dubieuze en tegenstrijdige verklaringen over zijn paspoort en in acht genomen dat gelet op het voorgaande niet het minste geloof kan worden gehecht aan zijn vermeende bekering, problemen en vrees, evenmin de omstandigheden waarin, de redenen waarom en de wijze waarop hij zijn land van herkomst verliet aannemelijk maakt. Derhalve kan niet worden aangenomen dat verzoeker zijn land op de door hem omschreven, illegale wijze zou hebben verlaten. Gelet op deze vaststelling is de verwijzing vanwege verzoeker naar de situatie en mogelijke risico's voor personen die illegaal het land zouden hebben verlaten, nog daargelaten dat uit de informatie die hij in dit kader citeert hoegenaamd niet kan worden afgeleid dat een louter illegaal vertrek uit het land bij een terugkeer en in zijner hoofde zou (kunnen) volstaan om te besluiten tot een risico op vervolging, te dezen in het geheel niet dienstig.

De overige door verzoeker neergelegde documenten, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kunnen omwille van de in de bestreden beslissing opgenomen, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.9. De bewering als zou er in de bestreden beslissing niet worden gemotiveerd waarom de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker wordt geweigerd, mist verder kennelijk feitelijke grondslag. Uit de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de beslissing heeft besloten tot de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet of niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Verzoeker beroept zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen op geen andere elementen dan de hoger aangehaalde asielmotieven. Gelet op de hoger gedane vaststellingen dienaangaande, toont hij, de overige elementen in het dossier mede in acht genomen, niet aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.10. Gezien verzoeker zich voor wat de aangevoerde schending van artikel 9 van het EVRM betreft op geen andere elementen beroept dan de hoger besproken, ongeloofwaardig bevonden asielmotieven, wordt de schending van dit artikel, nog daargelaten dat de Raad in het kader van het onderhavige beroep geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel, niet dienstig aangevoerd.

3.11. Verzoeker toont voor het overige niet aan op welke wijze het zorgvuldigheidsbeginsel *in casu* en door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Bijgevolg wordt de schending van dit beginsel ook niet op dienstige wijze aangevoerd.

3.12. De Raad ziet gelet op het voorgaande geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien oktober tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT